

maalet om Slagterierne nu første Gang var under Behandling, og hvis det altsaa dreiede sig om første Gang at gjøre hygieiniske Henfryn gjældende ligeoverfor Slagterne. Der kunde da tale mere for at komme til en Ordning, hvorved man med et Slag standsede al Slagtning i private Slagterier og henlagde den til et offentligt Slagtehus. Men saaledes staa jo Sagerne ikke hos os. Under Indflydelse af sanitære Grundsætninger have Slagterierne allerede i en længere Aarrække været Gjenstand for Sundhedsvæsenets Opmærksomhed, og der er da, navnlig gennem Sundhedsvedtægter og i Medfør af den Tilfrynsret med Slagterier, som disse giver Sundhedskommissionen, stillet bestemte Forordninger til Indretningen og Driften af Slagterier, som Slagterne tilbids med store Bekostninger have maattet undertafte sig. Men naar dette er saa, foretkammer det Ministeriet i høieste Grad ubilligt nu pludselig, under Indflydelse af et nyt hygieinisk Moment, at kuldafste den hele tidligere Udvikling, og uden Erstatning at henvise Slagtere, der maatte med store Offre have indrettet sig efter Sundhedsvæsenets Anvisninger, til ganske at opgive deres Etablissementer, som altsaa staa hen til ingen Nytte, for at drage ind i Lokaler, over hvis Indretning og Veieafgift Andre ere fuldt raadige. Saavidt er man vistnok heller ikke gaaet andetsteds; idetmindste ses det, at man i Zürich, hvor man ikke er veget tilbage for at gaa radikal tilværks, har exproprieret de private Slagterier, eller i alt Fald er kommet til Ooverenskomst med Slagterne. Men om Erstatning til Slagterne er der i intet af de foreliggende Forslag Tale, og det er formentlig ogsaa indlysende, at der herved vilde lægges en meget betydelig Byrde paa Kommunerne. Ogsaa Ministeriet tror og haaber, at Slagterne, naar der først reiser sig gode offentlige Slagtehus, efterhaanden ville finde deres Fordel ved at nedlægge deres Slagterier og drage ind i de offentlige Slagtehus, men Et er, at det saaledes ad frivillig Veie efterhaanden opnaas at faa de private Slagterier nedlagte, et Andet strax ved Lov og uden Erstatning at jage Slagterne ud af deres maatte ganske ny og med vidtgaaende hygieiniske Forordninger stemmende Lokaler for at drive dem ind i offentlige Etablissementer af mer eller mindre tvivlsom Hensigtsmæssighed.

Ministeriet er derfor bleven staaende ved en Ordning, der efter dets Mening holder Mellemveien mellem Sundhedskollegiets Forslag og de nyeste mere vidtgaaende Forslag til Gjennemførelse af Slagtevang, nemlig ved tvunget Syn af alt Slagteskjød i Kjøbstæderne og de dermed ligefillede Kommuner, en Ordning, der i det Væsentlige stemmer med den af Slagterforeningen som Oovergangstilstand foreslaaede. Det formenes, paa den ene Side, at en saadan

Ordning, naar den begrændses som foreslaaet, og naar den støttes ved mere detaillerede Forordninger, som imidlertid snarere høre hjemme i Anordning end i Lov, vil kunne paafes overholdt af det Offentlige, og derfor, samtidigt med at den frembyder større Betryggelse, undgaar den væsentligste Indvending mod Sundhedskollegiets Forslag. Paa den anden Side stiller den ikke til Kommuner og Slagtere de efter Ministeriets Mening altfor store Forordninger, som Gjennemførelsen af Slagtevang, men desuagtet lægger den dog et vist Tryk paa alle Parter og skal derved tillige bane Veien for Tilblivelsen af gode offentlige Slagtehus og lempeligt berede en definitiv Oovergang til Slagtevang paa de Steder, hvor en saadan er naturlig. Det skal her endnu tilføies, at forsaavidt en Kommune maatte bestemme sig til at opføre et Slagtehus, og til, eventuelt efter Ooverenskomst med Slagterne i Kommunen ved Tilfryn til Sundhedsvedtægten at træffe saadanne Bestemmelser med Henfryn til Ordningen af Slagtning, som Ministeriet finder fyldestgjørende, turde der være Grund til at tilstede, at Bestemmelserne i Forslagets § 5 kunne afsløses af en saadan Ordning, uden at en Henvendelse til Lovgivningsmagten for ethvert saadant Tilfælde bliver fornøden. Enkeltvederne ved den foreslaaede Ordning tør man antage ikke at trænge til nogen detailleret Forklaring. Man har ikke kunnet følge Slagterforeningen, forsaavidt som den tilraader et dobbelt Syn, et før Slagtningen af en Dyrslæge og et efter Slagtningen af en Slagter. Henviende i saa Henseende til hvad ovenfor er bemærket om de Forudsætninger, fra hvilke de medicinale Autoriteter ere gaaede ud, maa man anse det for det Rigtige, at Synet sker i Forbindelse med selve Slagtningen, eller dog inden Dyret udhugges og medens Indboldene samtlige ere tilstede. Dette er vel forbundet med visse Ulemper, men disse ere dels aldeles nødvendige, naar virkelig Garanti skal naaes, dels opveies de ved, at der kun bliver Betaling at erlægge for et Syn, og foruden at man ikke har kunnet anse Slagtere, — deres Gyne til at bedømme Kjødet i andre Henseender uførtalt, — som tilstrækkeligt Sagkyndige til at finde de skjulte Sygdomme, har man endelig antaget, at det vilde falde vanstækkigt i Kommunerne at finde foruden en Dyrslæge tillige en uinteresseret Slagter. Andetsteds, hvor Slagtesyn ere foreskrevne, kræves der ogsaa kun en veterinarKyndig Undersøger, jfr. f. Gr. Zürich. Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om Tilførelse af Kjød og deraf tilberedte Næringsmidler til de Kommuner, i hvilke Slagtningen er stillet under Tilfryn, skal man, under Henvielse iøvrigt til hvad ovenfor er anført om dette Spørgsmaal, bemærke, at det er en ligefrem Konsekvens af den i Paragrafen fore-